

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ FRANZ HOTTNER

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

ΥΓΗ την τρομακτική ιστορία μās διηγήθηκε ένας έμπορος, παλιός μου φίλος, που έδω κά τριάντα χρόνια έμενε στη Νότιο Αφρική, ως αντιπρόσωπος ενός μεγάλου εμπορικού οίκου.

Ένα φθινόπωρο, άρχισε να μās λέει ο φίλος μου, είδοσθηκα να πάω στην πόλη Κόβι, για να φροντίσω για τη μεταφορά ζελίας μωφ του Τσιανγ και του ποταμού Μολότ. Έπειδή όμως είχε ρυθεί τελευταία και το ποτάμι είχε πολύ φουσκώσει, ή έταραξα μες απόφασή μου ν' αναβάλω τη μεταφορά για λίγες μέρες, ώσπου να κατεβούν τα νερά και να πάρω το δυνατό ρεύμα. Στο διάστημα αυτό ήμουν ελεύθερος κ' αποτάσσου να βρω μερικές ημέρες στο κτήρι.

Έμενα λοιπόν ένα πρωί, με μόνο σύντροφο τον ύπρητη μου Τόμπο, έναν ιθαγενή από την Τσιουάνα, που ήσαν νέος, έξυπνος και τολμηρός, και προχώρησα μέσα στην έρημο του Καλάρι.

Έπειτα από μιās ολόκληρης μερας πορεία, καταλάβαμε ότι τέλους το βράδι μέσα σε μιιά εγκαταλειμμένη καλύβα από μπαμπού, που βρέθηκε κατά τύχη στο δρόμο μας. Την καλύβα αυτή αποτάσσει να την κάνω όμητό μου.

Εγκαταστήσαμε λοιπόν εκεί και, κάθε πρωί, έγω έβγαίνα για κτήρι κ' ο ύπρητης μου ο Τόμπο έμενε εκεί κ' έτοιμαζε το φαί της ημέρας.

Η περιοχή αυτή με απογοήτευσε πολύ γρήγορα. Ζαχαρόδια κ' αντάλλες είχε πολλά, εκείνοι όμως που ζητούσα δεν τρώσκα. Έγώ ήθελα να σκοτώσω ζαίνα λιοντάρι... Δεν έβλεπα όμως ούτε ίχνος λιονταριού.

Μια μέρα τέλος έβαλα στις δύο ζάννες του τρυφερού μου σάγνα για στην τρίτη σφαίρα και τράφησα προς το δάσος. Τη φουγιγιστή μου την άφησα στην καλύβα, γιατί έκανε έστηη πολλή, κι έφυγα, χωρίς κανέν' άλλο φόβο.

Κατά το μεσημέρι, είδα στην άμια πατήματα μεγάλα, τα ακολουθήσα και κατάλαβα πως είχε περάσει από κει λιοντάρι.

Το καλύτερο που μπορούσα τότε να κάνω, ήταν, φυσικά, να γυρίσω πίσω και να ξαναβρω την άλλη μερα με τα απαιτημένα έφοδια. Μα ή μανία που είχα για το κτήρι, δεν μ' άφησε κ' εξακολουθήσα το δρόμο μου, ώσπου έφτασα τέλος σε μιιά μικρή χωριάδα, που στο βάθος της την έβλεπε, όρθιος κ' απόκρημνος, κατακόρφος σαν τούχο, ένας μεγάλος βράχος. Στα πόδια αυτού του βράχου είδα μιιά μικρή οπήλα. Πήγα κοντά, σιγά-σιγά, και κίτταξα μέσα. Ήταν άδειανη. Αποτάσσει τότε να περιμένα την επιστροφή του θηρίου. Αιτή ήσαν ή φουλίη του, δεν υπήρχε άμφιβολία.

Θα περιμένα λοιπόν κρυμμένος ώσπου να γυρίσει το θηριο, και μόλις τώβλεπα, θα το πυροβολούσα. Σκέφτηκα, εν' αλήθεια, πως δεν είχα παρά μιιά και μόνη σφαίρα στο τούφερά μου, μα είχα επιτασίση στην σκοπευτική μου δεινότητα.

Κοιμήτηκα λοιπόν πίσω από ένα βράχο, κοντά στην είσοδο της οπήλας, και περιμένα. Σε λίγο, είδα από μακριά ένα άσπρινό λιοντάρι, που έρχότανε προς το μέρος μου, μονογυρίζοντας θυμωμένα. Κατάλαβα άμως πως είχε μωσιωθεί την παρουσία μου.

Περιμένα λιγάκι ακόμα, ώσπου το θηριο δεν άπειξε παρά λίγα βήματα. Σημάδεμα τότε να κ' αν τούρριζα. Μ' ένα φοβερό μονογυριστό, το θηριο σοσώστηκε καταγής και δεν κινήθηκε πιά. Ή σφαίρα μου τό είχε βρει στο μάτι και τούχε περάσει το κεφάλι.

Χωροίμενος τότε βγήκα άκ' την κρυφώνα μου. Τη στιγμή όμως αιτή άσπρινή ένα άλλο μονογυριστό, και φάνηκε, σε λίγων βημάτων άποστάση, μιιά λέαινα...
Τι να κάνω τώρα; Στο άλλο μου δεν είχα παρά σάγνα. Έπίσης όμως δεν έχασα την ψυχραιμία μου...

Πίσω μου ήφρονόταν ο απόκρημνος βράχος, που έφραζε, καθώς σās είπα, το βάθος της χωριάδας. Εκεί και μόνο είδα πως ήταν ή σωτήρια μου. Χωρίς να χάσω λοιπόν στιγμή, πάστηνα άκ' τις οίκες και τις έξοχές του βράχου, κ' άρχισα να σκαρφαλώνω πάνω. Δεν ξέσπυ πός τα κατάφερα, μα μόρεσα τέλος να φτάσω σε ένα ύψος τέτατο, που το θηριο δεν μπορούσε να με φτάση.

Τι δάκαινα όμως στο καταφύγιό μου αυτό, χωρίς καμιά βοήθεια; Πόση ώρα θαίμενα κει πάνω;

Ή λέαινα μούγγρισε άγρια και ξεκλώθηκε καταγής, κοντά στο σκοτεινό λιοντάρι, κρατώντας τ' άσπρινά της μιιά κορφωμένα έπίνα μου.

Ή ώρα περνούσε και το θηριο δεν έδειχνε καμιά διάθεση να το κωνήση από κει.

Τι νακάνω; Να τη χτυπούσα με τα σάγνα; Ώταν άριστο και, το μόνο που θα κατάφερα, ήταν να την εξαγορώ περισσότερο.

Έστειξα λοιπόν εκεί και περιμένα να ιδω τι θα γίνει. Πέρασαν ώρες πολλές. Ή λέαινα δεν είχε σκοπό να το κωνήση. Ήθελε να εκδιχηθί το σκοτόμο του συντρόφου της. Και εάν να μίν έφτανε ή δύσκολη θεοί μου, ο ήλιος έκαιγε άνή τη φωτιά, κ' από τη δίνα ή γλώσσα μου είχε κολήσει στο λαγόγγι μου.

Τέλος, είδα πός στην είσοδο της χωριάδας άρχισαν να κωνιόνται παρξένια τα ζώα κ' οι θάμνοι. Νόμισα στην άρχη πός θαίμε κανέν' άλλο θηριο. Είδα όμως σε λίγο, με μεγάλη μου άνακούρησι, πως ήταν ο πατίος μου έπρητής, ο Τόμπο.

Φοβήθηκα άμως μίν έπερτε άναπόστοτα στα νύχια του θηρίου, που βρισκότανε τώρα λίγα μέτρα μπροστά του. Αιτός όμως με είχε δει και μέσα και τη λέαινα και μούγγρισε να μείνω ήσυχος.

Έτσι είδα σε λίγο την πρυεγυρότηρή πύη πούχο ιδεί ποτέ μου... Χωρίς να κώνη το παραμυθόστην ζώο, ο Τόμπο προχώρησε όλοένα προς το μέρος μου. Είχε μαζί του πολλά άσπρινά, όπως λίνε οι ιθαγενείς της Αφρικής, και άνάτητα που το χειρίζοντα θαμνάκια στα πόι είνε τρομερό όλο στα χέρια τους.

Είχε άκόμη και την μεγάλη του άσπίδα. Ή άσπίδες αυτές έχοντε το σχημα αγούδι και είνε πολύ μεγάλες. Το άσπρινος τους φθάνει σχεδόν το άνάστημα ενός άνθρώπου και είνε και γυροβιτές, σαν το καθορά της χελώνας. Τις φτάνουν άπάνω εύλο πούν σκληρό, τις ντινουν άπέξω με πεισι κροκοδιλών και γίνονται έτσι σπέρρες, σαν από αιδεο. Οι ιθαγενείς τις κρατούν από δύο φαρ δικά και γερα λοιρά, που είνε στρεφόμενα στο έσωτερικό τους.

Με την άσπίδα αυτή στο ένα χέρι και με τ' άσπρινά του στ' άλλο, ο Τόμπο κατόρθωσε να φτάση κοντά στη λέαινα, χωρίς το θηριο να τον προσέξη.

Τέλος, τη στιγμή που ο Τόμπο θ' άπειξε ως δεκα βήματα άκ' αυτή, ή λέαινα τον κατάλαβε.

Χωρίς να χάσει στιγμή, ο Τόμπο της έορξισε ένα άκόντιο, που χούριξε μέσα στο πόδι της. Το πληγωμένο θηριο μούγγρισε άγρια κ' όρμησε. Μ' ένα πρήμα καταπάνω του. Σαν άσπρινά ο Τόμπο έπεσε γρήθε κάτω και σκαρφαλωσε ολόκληρος με την τεράστια άσπίδα του... Έτσι ή λέαινα έπεσε έπάνω στην άσπίδα κ' ένα γυδοίνο βαρή...

Το θηριο παραξενεύτηκε στην άρχη με το άπροσδόχητο αυτό έπώδιο. Με τη μωροδιά όμως κατάλαβε πως ο άνθρώπος ήταν από κάτω της άσπίδα κ' άρχισε τότε να κώνη άκ' τι μπορούσε για να ή αναποδύγιστη. Ο Τόμπο όμως κρατίστανε γερά από κάτω και, καθώς ή έπάνω επιπνύοντα της άσπίδος ήτανε λεία και γυαλιστερή, ή λέαινα δεν κατάφερνε τίποτα.

Αυτό διήρκεσε ως ένα τέταρτο της ώρας. Ή λέαινα έκανε με μανία τις πιο τρελλές προσπάθειες. Τέλος, βλέποντας πως δεν κατόρθωνε τίποτα, άπελάστηκε και γύρισε, μονογυρίζοντας ύπόκοιμα, στη θεοί που καθότανε πώτα.

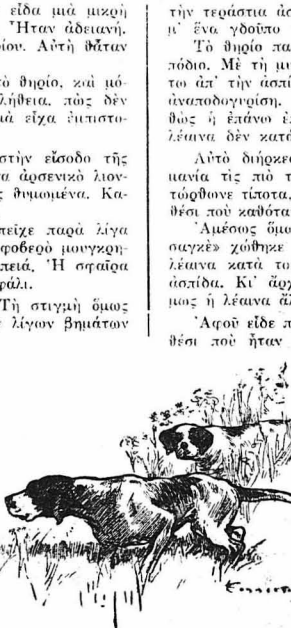
Άμως όμως τότε άνασπώθηκε ή άσπίδα κ' ένα δεύτερο κόςσικε χούριξε στα πλευρά του ζώου. Για δεύτερη φορά πρήσθη ή λέαινα κατά του άντιπάλου της, αλλά και πάλι έπεσε άπάνω στην άσπίδα. Κι' άρχισε πάλι το παιχνίδι πούχε γίνει και πριν. Τώρα όμως ή λέαινα άλλάξε την τακτική της.

Άκου είδε πως δεν μπορούσε να κώνη τίποτε, άντι να γυρίσει στη θεοί που ήταν πριν, ξεκλώθηκε εκεί κοντά, μονογυρίζοντας άγρια.

Είχε άσπρινάσι να πολιορκήση τον αντίπαλό της μέσα στην άσπίδα. Φοβήθηκα τότε κήπως, άναπότος, ο Τόμπο σήκωνε την άσπίδα κ' έπερτε στα νύχια του θηρίου, και το φώναζε να προσέξη. Μα τη φωνή μου την έπαιξε το άγριο μονογυριστό της πληγωμένης λέαινας.

Πέρασαν έτσι μερικά λεπτά. Είδα τότε πως ή άσπίδα κωνιόντανε σιγά-σιγά. Άργά, πολύ άργά, ο Τόμπο, σκαρφαλωμένος πάνω με την άσπίδα του, άπομυκνιόνταν όλοένα άκ' το θηριο. Σημάδεμα καταγής, κρατώντας μαζί του και την άσπίδα.

Έφταγε όμως τόσο σιγά, τόσο έπιτηδαι, που κ' ή λέαινα δεν τον προσέξε. Κι' έγω, εν' αλήθεια, δεν έβλεπα την άσπίδα να κινείται.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Η Ακρόπολις εφολιοκρείτο από τους Τούρκους επί έντεκα μήνες και άπηλευθερώθη στις 31 Μαρτίου 1833.

— Μεταξύ των θαλασσοπόρων οι όποιοι άνεχάλιψαν κ' έξεφρόνησαν διάφορα μέρη της Ν. Αμερικής και τη Γη του Πυρός, σ'αγαπητένο και ο Ίωάννης ή Άποστόλης Βαλερίνος Φοκιάς, Έλληνας εκ Κεφαλληνίας.

— Ο άειμνηστος βασιλεύς μας Γεώργιος είχε 31 άνότατα παύσημα διαφόρων κρατών και έφερε τον τίτλο του ναύαρχου του Δανικού, του Γερμανικού και του Αγγλικού ναυτικού.

— Έκτός αυτών ήταν διοικητής του Ρωσικού πεζικού συντάγματος Νέβσκι και συνταγματάρχης του 99ου Αυστριακού συντάγματος.

— Επίσης ο βασιλεύς Κωνσταντίνος είχε 22 μεγαλοσταύρους Ξένων κρατών και ήταν αντίστράτηγος του Ρωσικού συντάγματος Νέβσκι και αντίστράτηγος του 2ου πεζικού συντάγματος της Πρωσικής φρουράς.

— Στην Ελλάδα κατά το έτος 1907 έπήρχαν 38 γυμνάσια και 286 Έλληνικά σχολεία.

— Η έν Άρχει έθνική συνέλευσις των Έλλήνων συνέκλήθησθαι άπό 1829.

— Στις 13 Αύγουστου 1831, ο ναύαρχος Άνδρέας Μιαούλης εκδικουμένην την Κηφισόνει, έμπροσθεν στον Πορθμό τρία έθνικά πλοία, επί των όποιων όμοσ είχε δικαιώματα ιδιοκτησίας.

— Ο Υδάτος Λάλαρος Κοινοβουλευτής προσέφερε στο κράτος ός δάνειο κατά την Έπανάστασι έν όλω 2. 900.000 τάλληρα.

— Ο άειμνηστος ποιητής και φιλόλογος Δημ. Βερναρδάκης άπέβησεν στη Μυτιλήνη στα 1906.

— Ο περίφημος στρατάρχης της Ρωσίας Ίβραήμ πασάς καταγόταν από την Πάργα της Ηπείρου.

— Το άρχαιότερο χαρτονομίσμα τυπώθηκε στην Κίνα στα 1368.

— Υπολογίζεται ότι κάθε χρόνο πουλιόνται 5 εκατομμύρια Εδάγγελιον.

— Στην Αυστρία πολλοί άραβιομισμένοι άντι δακτυλιούχο φορούν βραχιόλια.

— Τα μόνα ζώα που δέν μπορούν να κοιμηθήσουν είνε ή γκαυήλιες.

— Κάθε τόνοσ θαλασσινού νερού περιέχει έναν κάκκο καθαρού χερνού.

— Η Βραζιλία παράγει περίπου 500.000 τόννοσ καφέ το έτος.

— Ο μέγας μοναχοκοννέτης Βέρντι άγαπούσε πολύ την Ιταλία.

— Το άλαόητο των Ίαπωνίων άποτελείται από 47 γράμματα, τών δε Κινέζων από 214.

— Ο Κινέζος τί σούτα την τρώει στο τέλος του γευμάτου.

— Κατά τόν χερνιάου περισσότερο κέρδι κάνει στις πέντε το αρσί.

— Οι άρσενες έχουν καρδιά μεγαλιότερη από τις γυναικες.

— Η πρώτη άνθολογία, δηλαδή συλλογή εκλεκτών ποιημάτων, έγινε από τόν Μελέαγρο το Σύριο, ό όποιος ήμασε κατά τόν Ιου αιώνα π. Χ.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

Καταλάβαινα όμοσ την μετακίνησή της από την άπόστασι που μεγάλωνε... Όταν, μ' αυτόν τόν τρόπο, ό Τόκιο άπομακρύνθηκε όσ δέκα βήματα, ή άσπίδα άνασκηώθηκε πάλι με ταχύτητα, κ' ένα τρίτο άκόντιο βύριξε το θηρίο, στην καρδιά αυτή τη φορά. Άκούστηκε τότε ένα βαρύ μοναχικό, το θηρίο έκανε μερκεξ σπασμοδικές κινήσεις κ' έπειτα δέν κινήθηκε πάλι.

Και τότε μόδεσα τέλος να κινεθώ άπ' το κιαφάγιο μου. Εύχαρίστησα τόν έσηρέτη μου πού μ' είχε σώσει, και τόν έβουήθησα να γδάρομμε τη λεία μας. Το άρσενικό λιοντάρι ήταν ένα θαμιάσιμο ζώο. Είχε μέγασος δυό όρόβλημα μέτρα. Η λεία του ήταν κάπως ιμρύτερη. Άκού τή γδάραμα, πήραμε τά τουάρια τουσ και γυρίσαμε πίσω στην καλύβα μας.

Ο έσηρέτης μου Τόκιο μούτε τότε πώς, άμμ είδε πώς άργούσα να γυρίσω το μεσημέρι, άνηύχησε και βγήκε έξω να με βοηθ. Άκολουθώντας τα ίχνη μου, είδε κ' αυτός τά πατήματα του λιονταριού, και κατάλαβε από κει πώς τή ελαχ ακολουθήσει. Γύρισε τότε στην καλύβα, πήρε τά όπλα του, και ξεκίνησε πάλι για να με βοηθ. Μού διηγήθηκε άκόμη πώς μ' αυτόν τόν τρόπο σκότανον πάντα οι παλιοί της φυλής του τά λιοντάρια.

Τις δυό λοντέξ τις πούθηκα στο Κόβι σε καλή τιμή. Τά λεπτά τά χάρισα τού καλού μου έσηρέτη. Ποτέ μου όμοσ δέν ξαναβγήκα σε κινήρι χωρίς άφθονα εφόδια...

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΑ ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΡΙΖΙΑΝΑΣ

(ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΛΟΥΙ-Σ)

Μιά μέρα ή καλή Μοίρα κατέβηκε στη γη για να μοιράσει στις θυγατέρες της τά δώρα που έφερον γι' αυτές άπ' τόν ουρανό.

Έβαλε λοιπόν τόν νάνο που την ακολουθούσε να σαλλήσει κ' άμέσως από κάθε χώρα έτρεξε μ' από μία κοπέλλα, κ' έλες αυτές ή κοπέλλες γονάτισαν μπρός στο θρόνο της καλής Μοίρας και φίλησαν τά χερσά της σανόόλα...

Τότε ή καλή Μοίρα σηκώθηκε κιαμύ και τούς ελετ: — Όέλω να μην παραπονεθί κιαμύ από σας για το χάρισμα που θά της δώσω. Δέν μπορείτε να πάρете όλεξ τó ίδιο, γιατί τότε το δώρο θύκανε την άξια του. Μα ούτε και είνε στο χέρι μου να σας χάρισω ό,τι θέλω έγώ...

Κι' ή καλή Μοίρα, άφου τελείωσε το σύντομο αυτό λόγο της, άρχισε να μοιράζει τά δώρα της.

Στην Ίσπανία έδωσε μιιά κόμη τόσο μαύρη και τόσο μακρά, που μπορούσε να σκεπαστή μ' αυτή άνν με μαντίλλα.

Στην Ιταλία έδωσε μιιά ζωρά και φλογερά σαν τις φλόγες του Βεζουβίου που λάμπουν μέσα στη νύχτα.

Στην Τουρκία έδωσε παχύ σόμα και υπερβολική ήδυστάθεια.

Στην Αγγλία έδωσε το βόρειο σέλας για να βάρη μ' από τά μάγονιά της, τά χείλη της και το λαμό της.

Στη Γερμανία έδωσε θαμιάσιμα δόντια και καρδιά αισθηματιού που να αναγκάζεται στον έρωτα.

Στη Ρωσία έδωσε μεγαλοπρέπεια και παράστημα βασιλεύσας.

Έπειτα έβαλε την εθιμία στο στόμα της Ναπολιτάνας, την έξηννάδα στο κεφάλι της Ίσλανδικής και την καλωσθηρία στην καρδιά της Φλαμανδικής.

Κι' άφου δέν της έμεινε πάλι κανένα δώρο, σηκώθηκε να φύγει.

Άζαφνα όμοσ μιιά νέα κοπέλλα έτρεξε ξοπίσω της και της φώναξε:

— Κι' έμεινα τί θά μου δώσης, καλή μου Μοίρα; Δέν θά δώσης τίποτα σε μένα;

— Η νέα αυτή ήταν ή Παριζιάνα.

Η καλή Μοίρα που κατέβηκε άπ' τó γαλάζιο ουρανό για να μοιράσει τά δώρα της σ' όλες τις κοπέλλες του κόσμου, την είχε ξεχάσει...

Κι' ή μαργιόλα ή Παριζιάνα την κίταζε τώρα μ' ένα βαθύ παράπονο, έτοιμη να κλάψη.

— Πώς! Σε ληρημόνησα εόένα, κόρη μου; της ελετ.

— Ναι, με ξεχάσεξ και δέν μου χάρισεξ τίποτα.

— Ήσον παραπολιζοντά μου και γι' αυτό, δέν σ' είδα. Άλλά τί να κάνω τώρα για σένα, άφου το σκευόλιζι μου με τά δώρα είνε άδειάου.

Η καλή Μοίρα σόλογιστηκε λίγο κ' έπειτα κρούστηκε γύρω της όλες τις κοπέλλες που τις είξε γεμισίσι δώρα, τούς ελετ:

Έξω κιαμύ πώς άφου είντε όμοίσε θύκατε καλή καρδιά. Μονάχα είντε λοιπόν μπορείτε να διορθώτε το λάθος που μου έσφηνε. Σας παρακαλώ να δώσετε όλεξ κάτι τί άπ' το χάρισμα σας στην άδερφή σας την Παριζιάνα, για να μη μείνει παραπονεμένη. Λίγο θά δώσετε, άλλ' αϊτηνήξ θά της γίνι πολύ...

Μπορούσαν ή πανέμορφεξ κοπέλλες ν' άρνηθόν τίποτε στην καλή Μοίρα που τούς είχε φανεί τόσο γενναϊόδοξη;

— Ναι της δώσαμε... Ναι της δώσαμε... φωνάζαν προθύμα.

Πέρασαν λοιπόν όλες με τη σειρά τους μπρός άπ' την Παριζιάνα και της άψησαν ή μιιά λίγη λάμψι άπ' τά όφθαίμια μουρά μάτια της, ή άλλη λίγο ροδαύο χροάμα άπ' τά μεγουλιά της, ή τρίτη ένα μέρος από την εθιμία της, κ' ό,τι είξε τέλος πάντων ή καθεμιά.

Κι' έτσι ή Παριζιάνα που ήταν όξ τότε ψαχιά και παραφρονημένη γίνιρε σε μιιά στυγία κ' από πλούσια σε χάρμεξ άπ' όλες τις συντομοισέξ της.

Δέν της έλειπε πάλι τίποτε. Είχε άπ' όλα τά δώρα και καθένα της έταίριζε πολύ όφθαί.

Η καλή Μοίρα της έρριξε τότε μιιά ματιά γεμιστή ικανοποίηρι, και χαμογέλασε εύχαριστήμενα.

— Τώρα, κόρη μου, της ελετ, έχειξ άπ' όλα. Είσαι ή πιο γλυκειά κοπέλλα του κόσμου. Έχειξ όλες τις χάρες άπό άπάνω σου. Γι' αυτό θά σε πουθόνε πιο πολύ από τις άλλες γυναικες...

Αλλά ελετ ή καλή Μοίρα και πέταξε ψηλά, στα γαλανά τ' ουρανού δώματα.

ΠΙΕΡ ΛΟΥΙ-Σ

ΜΙΑ ΓΑΛΛΙΚΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

Φέλειξ να γίνιξ εύτυχής για μιιά μέρα; Φόρεξ κιαμύθηνα ρούφα. Για μιιά βδομάδα; Σφάξε ένα γουοθίρι και διασκέδασε. Για ένα μήνα; Κέρδισε μιιά δισκ. Για ένα χρόνο; Παντρέψου. Για όλη σου τη ζωή; Έσο τίμοσ.

Ο... ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ Ο Βασιλεύς της Ρουμανίας Κάρολος με την αδελφή του Βασιλισσά της Σερβίας Μαριώρα, κατά την παιδική τους ηλικία.

